

ВЪРЕНЪ СЛУГА

Случило се това неотдавна. Един млад търговец пътувал с семейството си за Англия. Дълъг път. Мжчителен път. По морето умира жена му. Той тръгвало да се качи на един военен кораб, а на слугата си Каффи поръчал добре да гледа двете му деца и да не се отделя от тях нито за минута.

По едно време се подига страшна буря и корабът, на който били децата явно било, че ще потъне. От близко намиращият се военен кораб изпратили една голъма лодка да спасят хората, но скоро тя се напълнила и останало място едва само за двете деца или пък за слугата.

Какво направил Каффи!

Той подава децата на онзи, които били вече в лодката, и казва: „Кажете на господаря ми, че аз изпълних своя дълг“.

Веднага вълнит морски погълщат кораба с върния слуга.

Д.

РЕШЕТОТО.

Един свещеник видял на брега на реката една жена, която перла вълна с помощта на едно решето. Много пъти тя го потапяла в водата и пак го вадяла, като оставяла да изтече водата. Така тя изчиствала и изблявала вълната.

Свещеникът след дълго наблюдение, влязъл в разговор с тази жена, и разбрал, че тя го познавала. „Слушала съм Ви да проповядвате в църква“, му рекла тя.

„Радвам се много за това; но кажете ми, моля, какво беше съдържанието на моето слово?“

„Не мога точно да си спомня, имам слаба памет“, отговорила жената.

„И какъ тогава тази моя проповед Ви е направила добро впечатление, щом не си я спомняте?“ „Ето, отче, моята памет е като това решето, в което изпирам вълната: решето не задържа водата, но тя, като тече през него, почиства вълната. Моята памет не задържа думите, но думите преминават през моето сърдце и го пречистват.“

В. Манова.

дал да го хвърлят в мръсен трап. „Господарю, отвори църквит, послушай, инак ще загинеш!“ продължавал Исакий. „Да се хвърли в тъмница до завръщането ми за лично разследване“, заповядал царят. Войната завършва с поражение. Валент бил ранен. Скрил се в една купа слама. Готят рушат и палят всичко по своя път. Запалили купата слама. Валент изгорял. Исакий не преставал да изобличава гонителите народни. Плашили го с царя. „Вече седем дни тлътят неговите кости“, отговарял им той. Цариград узнава за участието на звъра император.

Всички признават чудото небесно. Войниците пазачи приели християнството. Народът се радва и благодари на Исакия, когото смъртта за светец.

Чудеса стават и днес. Човече, вървай в Бога, за да станеш и чудотворец. Да.

ЧЕТИ БИБЛИЯТА.

„Вашето учение за страданията на Исуса Христа е безумие, глупост“, извикал един безбожник. Християнинът му отговорил: „Имате право. Сам Ап. Павел, като говори за кръста на Исуса изказва същото мнение, както и вие“. — „Вие се шегувате, върно ли е това, забележал невърникът, не е възможно аз и апостолът да имаме еднакви убеждения“. — „Четете“, рекъл християнинът и отворил Новия Завет (Евангелието), първата глава на първото послание към християните. Там е написано: „Словото за кръста за пропадналите е безумие. Угодно било Богу „с безумието“ на проповедите да спаси

12-годишният Исус спори с Иерусалимските мъдрци и ги очудва с отговорите си върещите. Ние проповядваме Разпнатия Христос, за иудеите съблазнь, за елините безумие. Невърникът се постарал да скрие смущението си. Той захапнал усърдно да четене Библията и скоро се убъдил, че в учението за спасителното страдание и смърт на Исуса Христа се заключава Божата сила и премъдрост.

Малко ли сж и сега, които не върват словото Божие именно затова, че не го знаят, не четат Библията. Само тогава имаш право да критикуваш и отричаш, когато знаеш нещата добре, когато изричаш истина! Да.

Зиме в гората.

Блаженни сж чистосърдечните.

В Рилския манастир живеят много духовни лица и монаси. Има и мирски лица, от които едни сж натоварени да следят за стопанството на манастиря. Други живеят от дълги години за спасение на души си. Веднаж дошел в манастиря столичният владика. Един от манастирските братя попитал простодушния Ваня, готвач в манастиря: „Ване, искаш ли да станеш епископ?“ — „Не, отговорил Ваня, аз и сега съм епископ (епископ е гръцка дума и значи надзорник).“

Силата на сълзите

В вагона пътниците се смъляли и подигравали Бога и въртата. Между тях бил един свещеник. Отначало той спорил с безбожниците, но после замълчал и само сълзите, които капали от очите му, говорили за неговото душевно вълнение. Подир няколко години свещеника получава писмо от одного от тези, който се подигравал с следното съдържание:

„Доказателствата ви в полза на религията, аз забравих, но вашите сълзи тъй ми изгориха сърдцето, че аз не можах да намъря спокойствие до тогава, до когато не изучих християн-

ството и станах християнин. Простете ме заради този Исус, когото тогава аз подигравах“. ДА.

— Че в кой град си епископ? — Не това, не това, казал Ваня. Аз нали съм сега надзорник в трапезарията, в кухнята, на провизиите и избите. Първи аз опитвам яденето, и приготвят по моя вкус братската трапеза. Намъря ли, че не е по вкус, прибавям приправки толкова, колкото намирам за нужно. Всъщност съм първи, и избирам за себе си най-хубавото.“

Какво смирение! Блаженни сж такива чисти сърдца! А.

Честност и благородство.

Известният учен археолог Норман казва: „Аз видях надгробен паметник с надпис: „Тук почива честен човек“. Честността, казва Шекспир, е най-ценното съкровище“. Щастлив е който събере смето на честността и доброто в света. Много лъжа, хитрост, приструвки и лукавство има по света. Безсмъртна е надеждата на този, който работи смело за изкореняването им.“

Ученият Смайлс разказва за голъмата честност и благородство на един беден селянин.

Военно време, Всичко е опустяло и изгорено — и градове и села, и ниви и поля. Натовареният офицер да потърси фураж за добитък на армията си, стигнал до едно запазено село. Почукал на портите на първата крайселска бедна колиба. Излязъл блявлас старец. „Хайде, заведи ни да намърим храна за конете, закръщел сурово офицерът.“

— „Заповядайте, отговорил старецът.“ След половин час път, те видели хубава ечемичена нива. „Добре, казал офицерът.“ — „Почакайте малко, ще намърим още по-хубава“, ги възпръл старикът. Ротата тръгнала напред. Стигнали до втора нива. Окосили ечемика, направили снопи и ги натоварили на конете. — „Старче, попитал офицерът, защо ни доведе тук, когато и първата нива бляше хубава.“ — „Наистина, казал старикът, първата нива бляше дори и по-хубава от тази, но тя не е моя.“

Славен старик! Славният човек за слава и чест е достоен. Честността е признак на благородство.

ДА

Сжщото нещо е и с слъпата душа...

Веднаж предводителът на хуните — Атила, нападнал Италия. Съпротивлението било невъзможно и безсмислено.

Тогава римският епископ Лев излязъл да посрещне гордия Атила, бичът на тогавашният извещен свет. Със кротки, но вдъхновени думи, той заговорил с него.

Неспокойният военачалник мълчаливо слушал своя посетител... Светителът става и излиза от шатрата на Атила. Излязъл и Атила след духовника и изкомандувал: „назад“. Заповедта се отнасяла до воеводите му. И потеглили назад, вън от пределите на Италия, полумилионната Атилова войска. „Защо се уплаши от този римлянин, го попитали воеводите му.“

Той им отговорил:

„Вие не видяхте в този старик това, което аз видях, той цъл беше в сияние, и зад него стояха светли хора, които ме заплашваха с мечовете си...“

Бог е Слънце за тогава, който има отворено сърдце за лжците му.

А